

Bismillâhirrahmânirrahîm. “Rabb'îşrah lî sadrî ve yessir lî emrî vahlul ukdeten min lisânî yefkahû kavli.”

Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Resûlallah. Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Habîballah. Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Nebiyyallah. Allahümme salli ve sellim ve bârik alâ Seyyidinâ Âdem, ve Seyyidinâ İdris, ve Seyyidinâ Nuh, ve Seyyidinâ Hûd, ve Seyyidinâ Salih, ve Seyyidinâ İbrahim, ve Seyyidinâ Lût, ve Seyyidinâ İsmail, ve Seyyidinâ İshak, ve Seyyidinâ Yakup, ve Seyyidinâ Yusuf, ve Seyyidinâ Eyyûb, ve Seyyidinâ Şuayb, ve Seyyidinâ Musa, ve Seyyidinâ Harun, ve Seyyidinâ Zülkifl, ve Seyyidinâ Davud, ve Seyyidinâ Süleyman, ve Seyyidinâ İlyas, ve Seyyidinâ Elyesa, ve Seyyidinâ Yunus, ve Seyyidinâ Zekeriya, ve Seyyidinâ Yahya, ve Seyyidinâ İsa, ve Seyyidinâ Muhammedin ve Âli, ve Seyyidinâ ve Senedinâ Mevlânâ Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem.

Peygamber Efendimiz Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in doğumu ve ilk yılları

Mekke sokakları için sıradan bir gün değil. Dikkatler Kâbe-i Şerif'te ve gözler Abdullah'ın evine dikilmiş. Sanki yılların suskunluğu bitecek gibi; sessiz ama tevhidi fısıldayan bir çığlık yankılanıyor. Melekler hizaya dizilmiş, gökyüzü sessizliğini bozmuş, bir şenlik havası var. Cebrail Aleyhisselam sanki ilk var oluşuna bürünmüş, kavuşacağı o anı bekler gibi. Ama en çok dikkatimi çeken Beytullah... Ağlıyor ama için için. Ama gözyaşları birazdan denecek gibi.

Beytullah'a yaklaştım, bir şeyler söylüyor sanki: “Ben taş değilim, ne de bir mekân. Ben insanlığın özüyüm. Allah Azze ve Celle beni seçtiğinde ne bir altınım vardı ne de siyah bir örtüm. Ben 'Ol' demeden önce susmayı öğrendim. Sonra insanlar geldi; akılları karışık, kalpleri bölük pörçük, zihinleri allak bullak. Tekliği ve birliği simgeleyen beni çoğaltmaya ve bölmeye çalıştılar. Sustum, çünkü ben ağlamam. Ben beklerim. Sabrın bekleyişi var ya, işte ben oyum. Beni tavaf ettiler ama kalpleri bana dönük değil. Adımı kullandılar, Rabbimi anmadılar. Sen beni taştan mı sandın? Ben incindim, kırıldım ama üstümdeki taşlar değil, ben kırıldım, sustum. Ben asırlarca bekledim. Nurun gelişi bana umut oluyor. Beni özümden uzaklaştırdılar ama ruhum ilk günkü gibi O'nun gelişine hasret. Biliyorum ki O gelecek, beni açığa çıkaracak.”

Bugün rüzgâr farklı esti. Bir kokuyla irkildim, heyecanlandım. Biri geliyor. Gelmeden önce içimde “Muhammed” yankılanıyor. Geldi işte! Âlemi kurtaran, beni bilen ve değerimi açığa çıkaracak Nebi doğdu. Benim değil, bugün kâinatın güneşi doğdu.

Abdülmuttalib elinde Nebiler Nebisi'ni getirdi ve bana uzattı. Küçücük bedeni ve tebessümüyle beni kucakladı. “Geldi mi?” dedim. “Geldim” dercesine tebessüm etti. Ve bütün yaralarım merhem oldu. İrkildim ve ayağa kalktım. Rabbü'l-Âlemîn'in izzetiyle ilk önce putları devirdim birer birer. Ey insanoğlu, unutma ben hâlâ varım ve ilk günkü gibi buradayım. Rahmân'ın nuru ve Nebiler Nebisi'nin tebessümünü taşıyorum. Kul olan ancak görür o tebessümü.

Gece... Ama sıradan bir gece değil. Sanki Mekke'nin taşları bile uyumuyor. Abdülmuttalib; Kureyş'in reisi, Kâbe'nin hizmetkârı, heybetli ama kalbi yumuşak bir adam. Torunu olacak. Ama o torun yetim doğacak. İçinde sevinçle hüznün birbirine dolanmış. Bir yandan Abdullah'ı hatırlıyor, koca yüreği sızlıyor. Bir yandan da kalbine düşen garip bir his var; bu çocuk başka. Kâbe'nin avlusunda dolaşıyor, ellerini kaldırıyor ama ne istediğini bilmiyor. Sadece kalbi konuşuyor.

Gözler birden Abdullah'ın evine çevriliyor. Hazreti Âmine annemiz odada yalnız. Değil ama yalnız gibi. Çünkü bu doğumda insanlar değil, melekler nöbet tutuyor. Cebrail Aleyhisselam bir muhabbetle dolmuş, sanki dostunu bekler edasında. Ne çığlık var ne korku var, ne de panik. Cebrail'in heyecanı arşı titretiyor. Kalplere sekinetin inmesi var. Âmine annemiz bir nur görüyor.

Doğu ile Batı arasını aydınlatıyor. Bir gül koklatıyor Cebrail Aleyhisselam. Kokunun güzelliği Âmine annemizin içini ferahlatıyor.

Bu sırada Mekke'nin üstünde görünmeyen bir hareket var. Gökte bir toplanma var, yerde bir susuş. Ve Resûlullah Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem dünyaya geliyor. Doğar doğmaz ağlamaz. Göğüsteki ağlayan imanları sevince, Kâbe'yi mutluluğa boğuyor. Bu çok mühimdir; ağlamadı. Çünkü ağlamak ayrılığın işaretidir. O ayrılık hissetmedi. Bir koşu, bir nefes, bir ses...

“Ey Abdülmuttalib, torunun oldu!” dedi birisi. Keşke bu haberi ben verseydim. Keşke ben koşsaydım Abdülmuttalib'e. Sesim titreyerek varsaydım eşiğine. *“Doğdu Habîb-i Kibriyâ”* deseydim. Kâbe'nin hasretini dökseydim dizlerine. O an dizlerim çökerdi kapısında, haber ağırlık yapardı kelâmıma. *“Yetim doğdu ama dostu Rabbü'l-Âlemîn”* derdim. Gözyaşı karışır Abdülmuttalib'in duasına. O an bu yaşlı adamın omuzları titrer, gözleri dolar ama bu sıradan bir sevinç değil. Kâbe'ye doğru yürür, adımları ağır ağır ama kalbi hızlı.

Torununu kucağına alır almaz, en şerefli baba olan Abdullah aklına gelir, ağlar. Ama bu ağlayış sevincin, şükürün ve bilinmeyen bir sırrın ağırlığıdır. Kâbe'nin kapısında durur, ellerini kaldırır ve şöyle der: *“Allah'ım, bu çocuk senin emanetindir.”* Kureyş sorar: *“Ey Abdülmuttalib, neden atalarının isminden koymadın?”* O an herkes susar. Çünkü Abdülmuttalib öyle bir cevap verir ki, sanki kalbinden değil ilhamdan geliyor. Yerde ve gökte övülsün diye adı *“Muhammed”* Sallallahu Aleyhi ve Sellem.

Henüz bu isim Mekke'de alışılmış değil. Ama kader alışkındır. İsim kaderin kapısıdır. Daha doğar doğmaz övülen, övülecek, övgünün sebebi olan... Abdülmuttalib torununa bakar ve Abdullah'ı görür. Ama aynı zamanda daha fazlasını... İçinden geçeni kimse bilmez ama hali her şeyi anlatır. Bu çocuğa karşı hassas, daha koruyucu, daha titrek. Çünkü yetimlik sıradan bir hâl değildir; Allah'ın doğrudan terbiyesidir. Bu yüzden Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem kimseye yük olmaz, kimseye yaslanmaz ama herkese dayanak olur.

Henüz konuşmaz ama konuşturur. Onu görenin kalbi yumuşar, onu tutanın eli sakinleşir, onun olduğu yerde tartışma azalır. Bu sözsüz davettir. Hâl, kâl'den (sözden) önce gelir. Bir yaşına varmadan ümmete şunu öğretir: *“Güç sessizliktedir, rahmet bağırır, hak kendini hissettirir.”*

Amcası Ebu Leheb'e bir haber gider. Yeğenin doğmuş, adını Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem koymuşlar. Keşke bu haberi ben getirseydim sana! Haşmetli bir şekilde varırdım Ebu Leheb'in yanına ve şöyle derdim: *“Ey Ebu Leheb! Sevinçten ellerin yerinde durmuyor. Bugün kim doğdu biliyor musun? Allah Azze ve Celle'nin Habibi, asırlar sonra gelecek ümmetin burnunda tüttüğü, bir damla gözyaşına canımızı verirdik biz. Sakın onu incitme. Onun tebessümüne engel olacak zerre bir şey yapma. Biz onun tebessümünü görmeden âşık olduk. Ellerin kurusun Ebu Leheb! (Tebbet, 1) Sen nasıl Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i kırarsın? Ne olur onu kırma. Bugün yeğenin doğdu, adı Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem.”*

Ebu Leheb sevindi gelen bu habere. Ve cariyesi (Süveybe), Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in ilk süt annesini azat etti. Bu yaptığı sevincin karşısında Rabbü'l-Âlemîn ona her pazartesi azabını hafifletirmiş.

Doğum gecesinden sonra Mekke sabaha uyanır. Ama o ev, o ev başka bir vakte uyanır. Hazreti Âmine annemiz Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i kucağına alır. Bu alış sıradan bir alış değildir. Bu, emanetin yerine yerleştirilmesidir. Kucağına aldığı kalbi hızlanmaz, sakinleşir. Çünkü bu çocuk kalbi telaşa değil, sakinete çağırır. Göğsüne yaslar, minik bedeni ılıktır ama Âmine annemiz bilir; bu sıcaklık bedenden değil rahmetten gelir.

İlk günlerin sessizliği... Evde bir sessizlik vardır. Bu sessizlik boş değildir. Bu edebın sessizliğidir. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem çok ağlamaz, hatta çoğu zaman hiç ağlamaz. Âmine annemiz bunu fark eder. İçinden geçeni kimseye söyleyemez ama kalbi şöyle der: *“Bu çocuk dünyaya şikâyet etmeye gelmedi.”* Onu emzirirken elleri titremez, çünkü annemiz Allah Azze ve Celle'nin himayesini hisseder.

Âmine annemizin ilk bakışları... Bazen uzun uzun bakar yüzüne. Bu bakış merak bakışı değil, bu emaneti tanıma bakışıdır. Gözleri kapalıyken bile yüzünde bir sükûn vardır. Kaşları çatık değildir, alnı berraktır. Âmine annemiz o yüzü seyrederken içinde bir sevinçle birlikte ince bir sızı hisseder. Çünkü Abdullah yoktur. Ve bu çocuk ona Abdullah'ı değil, daha büyüğünü hatırlatır. Geceler en ağır olanıdır. Herkes uyur, Âmine annemiz uyanıktır. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimiz kucağında uyurken nefesi düzenlidir. Âmine annemiz her nefesi sayar gibi olur ama korkudan değil, şükürden. Bazen başını eğip yanağını öper. Bu öpüşte sahiplenme yoktur. Bu öpüş *“Sana ait değilim ama seni seviyorum”* öpüşüdür.

Günler geçer. Birinci gün, ikinci gün, üçüncü gün... Her gün aynı ama her gün başka. Çünkü bu çocuk büyüdükçe değil, bulunduğu yer büyüttükçe değişir ortamı. Ev daha ferah olur, Âmine annemizin içi daha genişler. Ama hasretin gölgesi yavaş yavaş düşer. Çünkü Âmine annemiz bilir, bu çocuk çok kalmayacak. Bir annenin kalbinde şu iki duygu birlikte yaşıyor: Derin bir muhabbet, sessiz bir hazırlık. Hazırlık neye mi? Yoksa koca bir ayrılığa mı?

Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimiz henüz konuşmaz ama ilk haftalarda şunu öğretir: *“Rahmet gürültü yapmaz. Hak sessiz gelir. Emanet kalbi inceltir.”* Âmine annemiz o ilk hafta şunu öğrenir: Bir anne evladını büyütmez, Allah'a hazırlar. Hazreti Âmine annemiz ilk günlerin ardından şunu hisseder: Bu çocuk yalnızca kendi sütüyle kalmayacak. Bu his korkudan değil, ilahi sezgiden gelir.

O günlerde Mekke evleri açıktır, komşuluk iç içedir. Ve o evde bir kadın daha vardır: Süveybe Hatun. Ebu Leheb'in cariyesi. Allah Azze ve Celle Habîb-i Kibriyâ'ya, Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in ilk sütünü, ilerde en büyük eziyeti edecek bir evden nasip eder. Bu bir çelişki değil, bu rahmetin büyüklüğüdür. Âmine annemiz buna itiraz etmez, kalbi daralmaz. Çünkü o bilir, bu çocuk düşmana değil, rahmete doğacak. Süveybe Hatun Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i emzirir. Bu emzirme uzun sürmez. Ama ilk dünyaya temasıdır bu; süt, ten, nefes. İlk süt kaderin kalbe değdiği andır. Ve kader burada şunu yazar: *“Bu çocuk kendisine eziyet edenle bile bağ kurabilecek kadar geniş bir kalbe büyüyecek.”* Süveybe Hatun ne taşıdığını bilmez ama çağırdığı rahmet kendi ömrüne de iz bırakır.

Emzirme geçişidir. Bir eşiktir, bir hazırlıktır. Çünkü bu çocuk hiçbir bağırda uzun süre tutulamayacaktır. Âmine annemiz bunu seyrederken kalbinde bir sızı oluşur. Bu sızı kıskançlık değildir. Bu, emaneti paylaşmanın acısıdır. Anne olmak kolaydır ama emanet annesi olmak ağırdır. Geceleri Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimizi kucağına alır, uzun uzun bakar. Sanki kalbiyle veda eder, hazırlanır. Ama henüz ayrılık yoktur, sadece hazırlık vardır.

Âmine annemiz Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e doyamaz. Zaten sana doymak mümkün değil. Her annemizin ona bakışı yılları dolduruyor. Ona sarılışı yolları bürüyordu. Ey Sultan annemiz! 1400 yıl sonradan sana sesleniyoruz. Bir kere de bizim için sarıl. O insanı insan yapan kokuyu doruklarına kadar çek. Senin gibi biz de hasret kalacağız. Abdullah babamızın yokluğu bir nebze de olsa Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in huzuru ve bereketiyle doluyordu. Eminim ki annemiz babamızla olan hasretiyle beraber sevmek isterdi. O normal bir bebek değil, sevmekten başka, Allah Azze ve Celle'nin Habibini sevmek başkaydı. Annemizin dört aylık

sürecinde gönlünde babamız, kucağında Nebiler Nebisi, gönlündeki babamızın özlemiyle sanki içinden böyle der gibi baktı:

“Gece indi Mekke'ye... Taşlar suskun, gök derin. Kucağımda senin emanetin, içimde senin yerin. Oğlumu severken kalbim sana eğilir. Sessizce geliverdi kaderin ayrılığı. Yokluğun bir başka değil, ağır bir sır gibi. Her nefeste adın geçer, bu çocuk sıradan değil. Geceler nuruyla aydınlanıyor, saçlarını okşarken ellerim, keşke bir gece uyanıp da 'bak' diyebilseydim sana. O kadar güzel ki oğlun... Hele bir kokusu var, nefesinde başka bir şey var. Gözlerindeki nura doyamıyorum. Ama biliyor musun? Sen de şahitsin bu nura. Rahat uyu ey yolcu, ey şehit düşen yâr. Senin yokluğunda oğluma rahmet var. Bir gün adın anıldıkça yüreğim, ümmet ayağa kalkar. Ben susarım Abdullah; konuşur kader, konuşur yâr.”

Arap toplumunda, özellikle Mekke çevresinde yeni doğan çocukların bir süreliğine çöl süt annelerine verilmesi köklü ve bilinçli bir gelenektir. Bu uygulama ne fakirlikten ne de annelikten vazgeçmekten kaynaklanıyordu. Aksine, çocuğun bedenlen, ruhen ve dil bakımından en sağlam şekilde yetişmesi amacıyla yapıldı. Bunun dört temel amacı vardı:

1. **Sağlık ve Beden Gücü:** Şehir hayatı kalabalık, havası ağır ve salgın hastalıklara açıktı. Çöl ise temiz havası, sade yaşamı ve doğal beslenmesiyle çocuk için adeta bir şifa mekânıydı. Çöl süt annelerinin sütü katkısız ve doğal beslenmenin ürünüydü. Bu sütle büyüyen çocuklar daha dayanıklı, daha güçlü, hastalıklara karşı daha dirençli oluyordu. Bu yüzden çocuklar hayatlarının ilk aylarında çöle gönderilirdi.
2. **Dil ve Hitabet:** Dili ve hitabı güzelleştirmek için Arapça'nın en fasih, en saf hali çölde konuşuluyordu. Şehirde dil karışır, lehçe bozulur, telaffuz zayıflardı. Çölde ise kelimeler berraktı, sesler güçlüydü. Bu nedenle çocuk düzgün konuşmayı, güzel telaffuzu ve akıcı, etkili hitabeti çölde öğrenirdi. Bu gelenek ilerde sözü dinlenen, hitaplı, güçlü bireyler yetiştirmeyi amaçlıyordu.
3. **Ahlak ve Karakter İnşası:** Çöl hayatı sade ve zordu. Sabır, kanaat, cesaret ve tevekkül burada öğrenilirdi. Çöl süt anneleri çocuğu şımartmadan sever, zorlukla baş etmeyi öğretir, doğaya ve insana saygıyı aşılardı. Bu ortamda büyüyen çocuk dayanıklı olur, kolayca kaçmaz, sorumluluk duygusu kazanırdı.
4. **Anne ve Çocuğa Manevi Hikmet:** Bu ayrılık ise kısa hikmetliydi. Anne ile çocuk arasında bağ zayıflamaz, aksine hasretle derinleşirdi. Çocuk döndüğünde anneye daha bilinçli bağlanır, ailenin kıymetini daha iyi anlardı.

Bu ayrılık bir terk ediliş değil, emanet bilinciyle yapılan bir yolculuktu. Neden öncelikle Peygamber Efendimiz gönderildi? Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bu geleneğe uygun olarak süt anneye verilmişti. Bu sadece dönemin bir âdeti değil, ilahi hikmetle örtüşen bir hazırlıktı. Çöl, onun bedenini güçlendirecek, dilini fasih kılacak ve karakterini sağlamlaştıracaktı. Böylece O, Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sözüyle kalpleri titreten, sabırda zirve, ahlakta örnek bir peygamber olarak insanlığa gönderilmişti. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem gidecekti ve Âmine annemiz de diğer anneler gibi değil, o bir bebekten ziyade Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den ayrı kalacaktı. Babamızdan sonra bu ayrılık onu çok derinden etkileyecekti.

Kıtlık yılıydı. Çöl kuruydu. Hayvanlar zayıf, umutlar incelmışti. Beni Sa'd yurdundan çıkan süt anneleri gibi Halime annemiz de eşi Hâris ile birlikte rızık umuduyla Mekke yoluna düştü. Bindikleri binek güçsüzdü. Geride kalıyor, kervanın tozuna yetişemiyordu. Halime annemiz yol

boyunca hem yorgunluğunu hem de kalbinin mahzunluğunu taşıdı. Çünkü Mekke'ye vardığında herkes süt verecek bir çocuk bulmuş, yalnızca yetim bir çocuk kalmıştı.

Mekke sokakları hareketliydi. Süt anneleri çocuğu seviyor, aileler ücret konuşuyordu. Fakat yetim olan çocuğun karşılığı az görülüyor, babası olmadığı için kimse ona yönelmiyordu. Halime annemizin kalbi ise bu yetime doğru çekildi. Önce tereddüt etti. Yoksulluk içindeydi, dönüş yolunu düşünüyordu. Sonra kalbine bir yumuşaklık indi. *“Boş dönmektense bu yetimi alayım”* dedi. Emanetin sahibiyle buluşmak üzere Abdülmuttalib'in yanına götürüldü. Abdülmuttalib, torununa gösterdiği hürmetle bilinen vakur bir büyüktü. Yetimi teslim ederken gözlerinde hem hasret hem tevekkül vardı. Halime annemiz bu çocuğun sıradan bir emanet olmadığını orada hissetti.

Sözlerden çok haller konuşuyordu. Sonra Âmine annemizle buluştu. Bir annenin gözünden evladını ayırmak kolay değildi. Fakat bu ayrılık bir terk ediş değil, bir emanet yolculuğuydu. Âmine annemiz kalbi kırık ama teslim olmuştu. Halime annemiz o bakışta bir annenin duası ve sessizce yapılan bir teslimi gördü. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Halime annemizin kucağına verildiği an hâl değişti. O ana kadar ağır giden yol, dönüşte hafifledi. Zayıf binek hızlandı. Bereket kendini göstermeden başladı.

Mekke'den ayrılırken Halime annemiz kalbinde hem korku hem huzur taşıyordu. Çünkü aldığı emanet sadece bir çocuk değil, rahmetin yeryüzündeki sessiz adımıydı. Dokunmuştu... Beni Sa'd yurduna dönüş yolunda fark edilen şey şuydu: Yol kısalmış, yük hafiflemiş, umut artmıştı. Halime validemiz henüz ne taşıdığını tam bilmiyordu ama kalbi biliyordu. Bu çocukla birlikte hayatına bereket, evine nur, yoluna hikmet girmişti. Böylece Halime validemiz Mekke'ye yoksullukla gelip rahmetle dönmüş, yetim bir çocuğu almış ama aslında bir ümmetin kaderine doğru kutlu eve...

Ey halkı, bugün kâinatın güneşi sizin eve doğdu. Ey en şerefli süt anne! Eve girdiler. Halime annemiz kucağında kâinatı taşıyordu. Bunun yüreğinde farkındaydı. Kardeşleriyle tanıştı. Halime annemizin üç çocuğu vardı; bir erkek, iki kızı vardı: Abdullah, Şeyma, Üneyse. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Halime annemizin evine girdiği gün evin eşyası değil ama hali değişti. Ona denk yokluk anılan çadır sanki nefes aldı. Süt vermeyen hayvanlar doldu, zayıf bedenler kuvvet buldu.

Fakat asıl değişen ev halkının kalbiydi. Çünkü eve giren çocuğun yüzü insanı ferahlatıyordu. Biz onu daha ilk andan emanet bilerek sarıldık. Şeyma validemiz onu kucağına aldığı anda hafifliğine şaşırdı. Çocuktan ama ağırlığı bedende değil, manadaydı. Çok ağlamazdı, uzun uzun bakardı. O bakışlar hem içimizi ürpertir hem de sükûnete erdirirdi. Bu yüzden onu rüzgârdan, sert sesten, kalabalıktan korurduk. Evde herkes gözünü onun üzerinden ayırmazdı. Gülmediğinde değil, gülümsediğinde rahat ederdi. Oyun çağına geldiğinde Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem çocuklarla da oynardı ama oyunları sakindi. Kimseyi itmez, kimseyi incitmezdi. Bir köşeye çekilir, göğsüne baktığı olurdu. Şeyma validemiz yanından ayrılmaz, adımları sayar gibi izlerdi. Sanki kalbi onun kalbine bağlanmıştı.

O gün de çocuklar oynuyordu. Şeyma validemiz Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in hemen yanındaydı. Bir an oldu. İki kişi birden belirdi. Yabancıları ama üzerinde korku değil, heybet ve nur vardı. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i yere yatırdılar. Mübarek göğsünü açtılar. Şeyma validemiz donup kaldı. Ses çıkarmadı boğazından. Adım atamadı. Gördüğü şey bir şiddet değil, ilahi bir haldi. Kalbini nurla yıkadılar. *“Biz senin göğsünü açmadık mı?”* (İnşirah, 1).

Şeyma annemiz sonra koştu. Annesini ve babasını, ev halkını çağırdı. Herkes telaşla geldi. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem yerdeydi. Rengi değişmişti. Göğsünde bir iz vardı. Ev halkının kalbi duracak gibiydi. Korku o an çöktü eve. Melekler onun mübarek kalbini açmışlardı. İçinden nasibi olmayanı ayırmışlar, sonra kalbini nurla yıkamışlar. O nur ne suya benziyordu, ne de ateşe. Temizliğin kendisiydi. Kalp vahyin ağırlığına hazırlanıyordu. Ardından kalbi yerine koydular ve göğsünü kapattılar.

Ev halkı Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in durgun, yorgun haliyle telaşlanmıştı. Derken Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem gözlerini açtı ve tebessüm etti. İşte o tebessüm ev halkının yüreğine su serpti. O tebessümle korku çekildi, panik sustu. O tebessümle anlaşıldı ki bu yaşanan bir zarar değildi. Rahmetle yapılan bir hazırlıktı. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sakin bir sesle konuştu. Ne acıdan söz etti ne korkudan. Olması gereken bir emanet imiş gibi o an Halime annemiz anladı; bu çocuk artık sadece onların koruyabileceği bir çocuk değildi. Bu emanet büyüktü.

Şeyma validemiz ise o tebessümü hiç unutmadı. Çünkü o tebessüm yalnızca bir çocuğun gülüşü değil, ev halkını ayakta tutan rahmetti. O günden sonra herkes korku değil, sorumluluk kaldı. Rahmet gelmişti ama artık geri döneceği yer belliydi. Ve Halime annemizin evi bir süreliğine de olsa nübüvvet nuruyla beşiklik etmişti.

(Mekke'ye Dönüş ve Hz. Amine'nin Vefatına Doğru)

Çöl sabahıydı. Rüzgâr kumların arasında ağır ağır geçiyor, Mekke'de yoluna düşen izler sanki ayrılığın önceden haberini veriyordu. Yıllardır bir nurla dolan o mütevazı çadırdaki bugün başka bir hal vardı. Süt annelik bitiyordu. Hazreti Halime annemiz kucağında taşıdığı o mübarek emanete son kez baktı. Daha konuşmadan, daha kelimelerle seslenmeden ama kalbi dolu doluydu. Çünkü o çocuk sıradan bir çocuk değildi.

O geldiği gün çöl bereketlenmişti. Koyunlar çoğalmış, evin içinde huzur inmişti. Şimdi ise o huzur Mekke'ye doğru yol alacaktı. Yola çıktılar. Develer ağır ağır ilerlerken Hazreti Halime annemizin kalbi ikiye bölünmüştü. Bir yanı teslimiyetle dolu, diğer yanı ayrılığın sızısıyla yanıyordu. Çünkü annelik sadece sütle olmazdı. Gece uykusuzluğunu, korku anında siper olmayı, sevgiyle bakmayı ile olurdu. Ve o an sevgiyi o nur çocuğa vermişti.

Mekke görüldüğünde Hazreti Âmine validemizin kalbi de uzaklardan çarpmaya başlamıştı. Bir anne düşün; yıllardır evladını uzaktan seven, hasretini sabırla taşıyan, her gün o nasıl diye içinden dua eden ve şimdi o dua ete kemiğe bürünüp kapısına doğru gelmekteydi. Hazreti Âmine validemiz onu gördüğü an zaman durdu. Ne çöl kaldı ne yol. Sadece bir anne ve evladı kaldı. Kucağına aldığı anda sanki yılların hasreti bir nefeste eridi. O an Mekke'nin havası değişti. Çünkü bir anne, rahmetin emanetini yeniden bağrına basıyordu. Hazreti Âmine validemiz ağlamadı. Gözleri doldu ama kalbi huzurla doldu. Çünkü biliyordu bu çocuk yetim büyüyecekti ama asla sahipsiz olmayacaktı.

Bu çocuk insanlığa rahmet olacaktı. Ama önce annesinin kalbinde dillenecekti. Hazreti Halime annemiz ise teslim etti emanetini. Eller titredi, dudaklar sustu ama kalp konuştu. Son kez baktı, son kez kokladı ve içinden bir veda döküldü. Sanki kalbinden böyle dökülüyordu:

“Ey bedeni küçük yüreği kocaman çocuk. Kim duyabilir ki kokuna ben doyayım? Yıllarca yüreğimi dağlayacak ayrılığı ellerimle getirdim. Annem senle şeref buldu, senle bereketlendi. Dönüyorum usul usul ya Muhammed. Sımsıkı sarılmak istiyorum sana, incinme diye sarılamıyorum. Ben sana sütümü verdim, sen ise nurunu. Ey güzel kokulum, gidiyorum. Ben seni verdim ama sevgim

sende kaldı. Bir anne daha seni sevdi bunu unutma. Yolun Mekke'ye, kaderin âlemlere sultan olsun. Adın anıldıkça kalpler nurla dolsun. Benim payıma koskocaman hasret düştü. Git ey emanet, Rahmân seni korusun. Annene kavuş, dünya seninle huzur bulsun. Bir çöl kadını dua eder ardından, sen büyü, insanlık seninle huzur bulsun.”

Mekke o gün sakindi. Ama Hazreti Âmine validemizin kalbi değildi. Uzakta görünen bir yol, bir çocuğun değil, yılların hasretini taşıyordu. Çölde geçen günler bitiyor, süt annelik sona eriyor, bir anne evladına kavuşuyordu. Ve geldi, Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem geldi. Küçük adımlarla ama büyük bir kaderle. Hazreti Âmine validemiz onu kucağına aldığı zaman sustu. Saçlarını okşadı ve yüzüne baktı. Bu çocuk babasının sevgisini hiç tatmamıştı. Bir kez olsun “Oğlum” diye çağırılmamıştı. Ama eksikliğini dile getirmemişti Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Annesinin omzuna başını yasladı. Sessizdi. O sessizlik erken büyümüş bir kalbin sessizliği idi. Mekke'de günleri öyle başladı.

Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem oyun oynardı ama bağırılmazdı. Koşar ama itmezdi. Çocuklarla taşlarla oynardı ama o diz çöküp seyrederdi. Kavga başladığında geri çekilirdi. Oyun onun için garip gelmek değildi; kimseyi üzmeden oyunda kalabilmektir. Bazen Abdülmuttalib'in torunlarıyla, bazen Mekke'nin çocuklarıyla oynardı. Ama oyunu yarıda bırakıp annesinin yanına gelmesi çok olurdu. Hazreti Âmine annemiz çağırılmazdı, o annesinin bakışını hissedirdi. Altı yaşına geldiğinde Hazreti Âmine validemiz oğlunu alıp Medine'ye götürdü.

Maksadı belliydi. Babası Hazreti Abdullah'ın kabrini göstermekti. Babasının kabri görülmüştü. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem adım adım yaklaşıyor, babasına doğru içinde bir tuhaf his; sanki babası çıkıp “Oğlum” diyecek diye sarılacak gibi... Âmine annemiz gözü yaşlı izliyor Âlemin Sultanını. Kabrin başına yaklaştığında durdu. Toprak sessizdi ama o sessizlik ağırdı. İşte tam orada kalpten bir ses dökülür gibi oldu:

“Baba ben geldim. Sensiz geçti yıllarım. Beni Sa'd yurdunda çocukların 'baba' deyişi boynumu bükte. Şeyma'nın 'baba' demesi yaktı yüreğimi. Sesim çıkmadı. Ben geldim babam. Bir kez olsun sesini duyamadım. Ben seni görmeden sevdim. Sağ olsaydın sen de benle oyun oynayıp sırtına alırmıydın? Baba ben seni çok özledim ve geldim. Sesini bilmeden büyüdüm. Elini tutmadan öğrendim yürümeyi. Sen toprağın altındasın, ben annemin yanında. Baba demeyi bilmeden yolğununu sevdim. Bak baba ben geldim.”

Hazreti Âmine annemiz oğlunun elini biraz daha sıkı tuttu. Gözyaşlarını sildi ve Abdullah'a vedalaştı. Ama bu veda kısaydı sanki. Oğlunu kucakladı ve kendisini toparladı. Çünkü güçlü durması gereken bir anneydi. Dönüş yolunda Ebva'da Hazreti Âmine annemiz hastalandı. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem o gün oynamadı, taşlara bakmadı, çocuklara dönmedi. Annesinin başucunda sessizce oturdu.

Gece çölde ağır indi. Ve Hazreti Âmine validemiz oğluna son kez baktı. İşte o an bir annenin kalbinden şu sözler dökülüyordu:

“Özür dilerim yavrum. Ben gidiyorum. Ama seni terk etmiyorum. Yetim başladın bu hayata, yetim büyüyeceksin ama sahipsiz değilsin. Ben seni insanlara değil, Rabbine emanet ediyorum. Ağlama diyemeyeceğim sana, ama sen zaten susmayı biliyorsun. Git oğlum. Merhamet ol. Benim yerime insanlığı sev. Gidiyorum yavrum. Küçükük ellerin biliyorum. Yüreğim acıyor ama gidiyorum. Gece özlersen beni, Rahmân kucaklayacak seni biliyorum. Seni yalnız bırakmıyorum, seni Âlemlerin Rabbine emanet ediyorum. Sen annesiz babasız büyüyeceksin ama şunu bil ki Âlemlerin Rabbinin sevgilisi olacaksın.”

Ve Hazreti Âmine annemiz emanetini Rabbine teslim etti. Altı yaşında çölde annesiz kaldı Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Ağlamadı, koşmadı, sustu. Çünkü bazı acılar sessizlik ister. Bir baba toprağa, bir anne rahmete gitti. Ama insanlık bir rahmet peygamberi kazandı. Çöl sessizdi. Rüzgâr bile esmekten utanıyor gibiydi. Henüz altı yaşındaydı. Bir çocuğun omuzlarına sığmayacak kadar yük, bir acı çökmüştü kalbine. Annesinin sıcacık eli artık elinde değildi. Geceleri başını koyduğu diz yoktu. “Yavrum” diye seslenen o merhametli ses artık susmuştu. Ebva toprağı bir annenin son nefesini ve bir çocuğun ilk büyük yetimliğini aynı anda saklıyordu.

Defin bitmişti. Ama acı daha yeni başlıyordu. Ümmü Eymen o vefalı kadın mezarın başında durdu. Bir yandan toprağın altına giren bir anne, diğer yandan toprağın üstünde yetim kalan bir emanet... Ne diyeceğini bilemedi. Dizlerinin bağı çözöldü. Çünkü o sadece bir hizmetçi değil, o çocuğun acısına annelik yapacak tek kalpli kadındı. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem mezara son kez baktı. Bir çocuk bakışıydı bu. Ama içinden ilerde ümmetin bütün acılarını taşıyacak bir yürek vardı. Sormadı, ağlamadı diye sanılmasın. Ama kalbi konuşuyordu. Sessiz, derin ve yakıcı bir şekilde.

Sonra Mekke yolculuğı başladı. Deve ağır ağır ilerliyor, her adım anneden biraz daha uzaklaşıyordu. Ümmü Eymen yürürken dönüp dönüp baktı Efendimize. Küçücük bedeni çölde kaybolmasın diye gözünü ondan ayırmıyordu. Bazen deve duruyor, Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem annesinin yokluğunu ilk kez bu kadar net hissediyordu. Gece çöktüğünde çöl soğuktu. Anne yoktu, sarılacak kimse yoktu. Ümmü Eymen yaklaştı, diz çöktü. “Ben buradayım Ya Resûlallah” der gibi baktı. Ama biliyordu, annenin yeri hiçbir kalple dolmaz. Mekke'ye doğru ilerlerken Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem artık sadece babasız değil, annesizdi. Yetimliğin ikinci kapısı da ardına kadar açılmıştı. Ve Allahü Teâlâ kulunu daha çocukken bütün beşeri dayanaklarından soyuyordu. Çünkü o yalnızca kendisine dayanacaktı. Bu yolculukta Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem çocukluğunu Ebva'da bıraktı. Mekke'ye dönen sadece bir çocuk değil, kalbi erken olgunlaşmış bir peygamber adayıydı.

Ve Ümmü Eymen o günden sonra sadece yol arkadaşı değil, bir annenin boşluğunu siper alan bir merhamet gölgesi oldu. Çöl şahitti, toprak şahitti, yetimlik şahitti ve Mekke'de göründü. Ama Mekke bir çocuk için artık eski Mekke değil. Evler aynıydı belki, sokaklar aynıydı ama annesi yoktu. Şehrin kapısına girerken Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem başını kaldırmadı. Çünkü Mekke ona annesini hatırlatıyordu. Her köşe, her taş Âmine validemizin “Buradayım yavrum” deyişini fısıldıyordu. Ama cevap yoktu. Sadece içte yankılanan bir boşluk vardı.

Ümmü Eymen deveye yaklaştı, sesi titredi. “Sabret ey benim gözümün nuru.” Ama bu sözler kimeydi? Bir çocuğa mı yoksa kaderi sırtına yüklenen bir Nebiye mi? Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem deve üzerindeyken ayakları yere değil, sanki yetimliğin tam ortasına bastı. Artık hiçbir sabah annesinin duasıyla başlamayacaktı. Hiçbir gece saçlarını okşamayacaktı. O günden sonra sevinçleri hep biraz eksik, hüznüleri biraz fazla olacaktı. İşte o an kalbi ilk kez derinden sızıyla titredi. İlk kez içinden bir şey koptu. Gözleri doldu ama yine de taşmadı. Çünkü Allahü Teâlâ onu daha çocukken sabırla yoğuruyordu.

Ümmü Eymen dayanamadı. Sırtını bir duvara yasladı ve sessizce ağladı. Çünkü bir annenin ardından ağlamayan bir çocuğa bir anne daha dayanamazdı. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ona baktı, o boşlukta şunu söyledi sanki: “Üzülme, Allah var.”

Altı yaşındaki çocuğun kalbinden çıkan bu teslimiyet gökleri titretecek cinstendi. İşte o gün Mekke bir yetimliği bağrına bastı. Ama o yetim ilerde yetimlerin sığınağı olacaktı. İşte o gün bir

anneye toprağa verdi ama toprağın içinden merhametin en yücesini filizlendirdi. Ve işte o gün yetimliğin rahmeti başladı.

(Seyyidimizden)

Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i anlatmak kolay değildir. O bizi sevme arzu ve isteğine bizi helal getirenlerden eylemesin. Biz Allahü Teâlâ'nın Resulünü seviyoruz çünkü Allah Resulü bizi çok seviyor. Ve çok sevdiğini kendisi beyan etmiştir. *“Ben benden sonra gelecek ve beni sevecek olanları ben seviyorum”* dedi Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sözünde sadıktır. Biz de sözümüze sadık olalım.

Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in çocukluğu bütün Yahudilerin, Hristiyanların ve Haniflerin beklediği bir zamandır. Ve her ümmet onun kendilerinden çıkmasını istiyor. Çünkü bütün kitaplarda methedilmiş, bütün peygamberlerin dilinde olan ve o gelmeden onun için şiirler yazılmış olan Muhammedü'l Emin'dir. Allah Azze ve Celle de terk edilmiş Kâbe'de mahsur olan, genç kızların diri diri gömüldüğü yerde, Allahü Teâlâ gözyaşının çok olduğu yerde Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i getirdi. Dileseydi Allahü Teâlâ Roma'nın o şatafatlı - çünkü o zamanlar da Roma vardı, Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem zamanında - ve Roma'nın en şatafatlı zamanıydı. Yahut Acemlerin Kısırâsı vardı, o zaman da en şatafatlı zamanlarıydı. Yahut Çin ve Hinduların da en şatafatlı zamanıydı ama Allahü Teâlâ en çok gözyaşının döküldüğü, yetimlerin en çok unutulduğu bir coğrafyada onu yeryüzüne indirdi.

Rabbü'l-Âlemîn'e hamd olsun, sena olsun. İhsan ve lütfun en fazlasını Allah bizlere ihsan etti, çünkü onu bizim Peygamberimiz yaptı. Çocukluğu rahmettir, gençliği iffettir, kırklı yaşları berekettir ve hüznün ayrılığı ümmeti bırakmamak üzere vedalaşmamaktır. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bizi kendi nefsinden çok seviyor. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ölüm acısı ona geldiği zaman dahi hâlâ gönlü bizdeydi ve bizleri o kadar seviyordu ki: *“Ya Rabbel Âlemîn, ümmetimin için senden rahmet dileniyorum”* diyen bir peygamberin ümmetiyiz.

Biz sizlerle Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i işlememizdeki en temel amaç; hayatımıza Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i koymak ve bu koyduğumuz hayatla Allahü Teâlâ'nın merhametini celbetmek, Allahü Teâlâ'nın nuraniyetini celbetmek ve Allahü Teâlâ'nın ihsanına mazhar olmak için Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i sebep kılmak ve bizdeki kötü olan huyları Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in o iffet dolu, eşsiz ve güzel yaşamına değiştirmek için biz Allah Resulünü öğrenmeye gayret ediyoruz.

Çocukluğundan başlatıyoruz, bazen seferlerinden başlatıyoruz, bazen anlaşmalarından başlatıyoruz. Hepsindeki temel amacımız; ondan bir şeyler hayatımıza katmak, ondan bir şeyler huylarımıza katmak ve onu hayatımızda ve hanemizde baş tacı etmek için gayret sarf etmektir.

Bugün Allah razı olsun İsmail bize Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in doğumundan altı yaşına, yedi yaşına doğru kadar zamanı bize anlattı. Allahü Teâlâ öksüz ve yetim bıraktı. Abdülmuttalib'in yetimi Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in hayatında küçük yaşta hicreti, ayrılığı, kavuşmayı ve tekrar ayrılığı... Allah Resulünün hayatında hep zaten böyle olmuştur. Ayrılık, kavuşma; ayrılık, kavuşma... Allahü Teâlâ Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i kendisine kavuşma anına hazırlamak için Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in hayatında çok fazla ayrılık ve kavuşma vardır. O yüzden ey insanlar, siz kayıplarınıza, dünyada kavuştuğunuz ya da kaybettiğiniz şeylere aldanmayın. Asıl kavuşacağınız Rabbü'l-Âlemîn; siz

hazırlığınız dosdoğru yapın. Ve her gün bir ayrılık, bir kavuşma vardır insanın hayatında. Ayrılığınız günahlarınız, kavuşmanız Allah ve Resulü olsun. O zaman hayatınıza mana katarsınız.

İnsan insanlaşmaya başladığı zaman dili düzelir. İnsan Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i sevmeye başladığı zaman hilim ve şefkat onda üst seviyeye çıkar. Bir insan Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den nefes aldığı zaman artık kendi nefsinin hastalığı şifaya kavuşur ve insanlar onun yanında emniyette olurlar. İnşallah siz de Allahü Teâlâ'nın Resulünden bereketlenin. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den ihsana erin ve lütfa erin. Allah sizi Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile beraber ermiş erenlerden, erme nasibine erişenlerden eylesin. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nazarını üzerinize tam eylesin. O nazar derinize, derinizden kalbinize, kalbinizden bütün uzuvlarınıza inşallah yayılsın ki Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i daim sevindiren ve Allahü Teâlâ'yı rıza halini bize ihsan etmesine vesile olacak duaya dönüştürmeyi nasip etsin Rabbim.

Rabbü'l-Âlemîn dillerinizi, sizlerden razı olsun. Lillâhi Teâlâ'l-Fâtiha maa's-salavât.